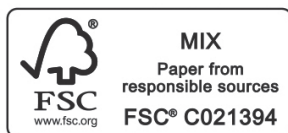

JOHANNA MO

DE
SCHADUWLELIE

Vertaling Bianca Cornelissen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Johanna Mo
Oorspronkelijke titel: *Skugglijan*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Bianca Cornelissen
Omslagontwerp: Art by Sundberg
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Vilor / Shutterstock; kn1 / Getty Images
Foto auteur: © Sofia Eckerblad
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0957 5
ISBN 978 94 027 6446 8 (e-book)
NUR 305
Eerste druk februari 2022

Originele uitgave verschenen bij Romanus & Selling, Stockholm.
Published by agreement with Ahlander Agency.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE LAATSTE DAG

Voordat hij het perceel op stapt, kijkt hij om zich heen. Verderop in de straat gaat een voordeur open, hij blijft staan. De warme nazomeravond draagt flarden van een lach met zich mee. De hoge heggen belemmeren het zicht, maar in een van de openingen verschijnt een vrouw in een bloemetjesjurk met lang donker haar. Ze gooit een dichtgeknoopte plastic zak in de afvalcontainer. De groene klep knalt dicht en zijn hart slaat op hol als ze zich omdraait om terug te lopen. Even is hij ervan overtuigd dat hij betrappt is, want ze blijft staan met haar gezicht naar hem toe. Dan schudt ze haar hoofd en verdwijnt achter de heg.

Pas als de vrouw haar huis weer in is, durft hij zich te bewegen. Met enkele stille passen is hij bij de voordeur. De sleutel gaat stroef en hij vraagt zich af of ze hem opzettelijk de verkeerde heeft gegeven. Een golf van miselijkheid spoelt door hem heen van de stress. Hij haat het dat hij zich in deze puinhoop heeft gewerkt alleen omdat hij geen nee kan zeggen. Omdat hij aardig wilde zijn.

Dit kan zo niet doorgaan. Hij moet dit een halt toeroepen voor Hugo's bestwil.

Eindelijk krijgt hij het slot open en zwaait de deur open. Hij tast naar het lichtknopje. De lamp in de gang floept aan, flikkert een paar keer en gaat dan weer uit.

Verdomme.

De tijd zit hem op de hielen, maar dit hoeft niet langer dan een kwartier te duren. Dan kan hij hier weer weggaan, in de auto stappen en naar huis rijden.

Zonder zijn schoenen uit te trekken loopt hij langs de haard naar de keuken en drukt daar op de schakelaar, maar in de keuken hangt geen lamp. Hij werpt een blik op de klok – 18.57 uur – en weet niet wat hij met zichzelf aan moet tijdens het wachten. Met een zucht laat hij zich op de grond zakken en slaat zijn armen om zijn knieën. Misschien kan hij het toch beter laten zitten en er meteen vandoor gaan. Maar dat durft hij niet.

Een paar minuten later gaat de buitendeur open, hij schiet zo snel over-eind dat hij even zijn balans verliest en steun moet zoeken bij de muur. Hij wankelt de gang in.

‘We moeten opschieten,’ zegt hij. ‘Ik moet hier zo snel mogelijk weg.’

Verbaasd blijft hij staan en staart naar de persoon in de deuropening. ‘Wat doe jij hier?’

Zijn verbazing slaat om in paniek, zijn hersens zijn niet in staat de rond-tollende fragmenten aan elkaar te koppelen. Woede in het gezicht tegen-over hem. Vastberadenheid. Maar waarom? Zijn hart klopt in zijn keel van angst en zijn gezichtsveld verschrompelt. Eén enkele, glasheldere gedachte dringt door: help me, alsjeblieft.

**ZONDAG
18 AUGUSTUS**

1

Hanna Duncker ging zo zitten dat ze zicht had op de ingang. Tegen de serveerster zei ze dat ze alleen een glas water wilde. Dat ze wilde wachten met bestellen tot haar gezelschap er was.

Net als haar vader Lars had zijn vriend Gunnar altijd te veel gedronken, al ging het bij hem op en neer. Maar ze had geen idee hoe het nu met zijn alcoholgebruik gesteld was. Aanvankelijk had Gunnar gearzeld om haar te ontmoeten. Ze hadden elkaar niet meer gezien sinds Lars' begrafenis in de herfst, en toen had ze het amper kunnen opbrengen met hem te praten. Ze had hem aangeboden om het huis te kopen. Al die jaren dat haar vader in de gevangenis zat, had hij er gewoond, maar Gunnar had het niet willen hebben. Haar vader en hij waren vrienden geweest zolang als Hanna zich kon herinneren, ze hadden elkaar leren kennen toen ze voor hetzelfde bedrijf in Kalmar werkten.

Drie mensen in de rouw. Meer waren er niet geweest op de begrafenis. Hanna, Gunnar en de vrouw die hij bij zich had gehad, maar die was er alleen geweest voor de steun. Haar opa en oma van vaderskant en haar broer Kristoffer waren geen van allen gekomen. Haar opa en oma woonden tegenwoordig in Noorwegen, maar ze had geen contact met hen. En Kristoffer woonde in Londen.

De deur van Ernesto ging open, maar het was niet Gunnar die binnenkwam, maar een jong stel. De vrouw draaide zich om naar de man en lachte op zo'n hoge, pril verliefde manier. Haar rode krullen zwierden in haar gezicht en ze veegde ze vlug naar achteren. Hanna slikte. Eergisteren had Fabian, haar ex, een echofoto op zijn Facebookpagina gepost. Hij verwacht-

te een kind met zijn vriendin, de peuterleidster met wie hij een paar weken nadat hij Hanna had gedumpt een relatie had gekregen. Minutenlang had ze naar de echo gestaard, ze was niet in staat geweest zich los te rukken.

Het jonge stel had een tafel gereserveerd. Blijkbaar gingen ze vieren dat ze een jaar bij elkaar waren. Terwijl Hanna had gedacht dat de twee elkaar net hadden ontmoet. Met haar blik volgde ze hen naar de bovenverdieping.

De deur ging opnieuw open, maar ook nu was het niet Gunnar, maar een man van in de zestig. Zijn linkerarm hing omlaag en zijn been aan die kant van zijn lichaam wilde niet buigen. Waarschijnlijk had hij een beroerte gehad. Hij liep op een andere man van zijn eigen leeftijd af en de twee omhelsden elkaar lang. Stel dat Gunnar zich had bedacht?

De hele zomer had Hanna zich beziggehouden met het onderzoek naar de roofmoord op Ester Jensen. De moord waarvoor haar vader Lars in 2003 veroordeeld was. Of liever gezegd had ze zich een week beziggehouden met het doorlezen van het onderzoeksrapport en de rest van de tijd met het verwerken van hetgeen ze te weten was gekomen. Lars' DNA was aangetroffen in Esters huis en zijn vingerafdrukken hadden op de jerrycan gezeten die bij het afgebrande huis was neergesmeten.

Dergelijke bewijzen vielen niet te negeren. Hoe had ze zichzelf wijs kunnen maken dat hij onschuldig was?

Omdat Hanna pas in mei bij het politiekorps van Kalmar was komen werken, had ze amper vakantie gehad. Het geherkauw van haar vaders misdaad had het grootste deel ervan verpest. In een poging haar gedachten af te leiden en haar onrust te dempen was ze begonnen met het opknappen van haar huisje in Kleva. Ze had de woonkamer behangen en het plafond en de plinten wit geschilderd. Verder was het haar gelukt om de slaapkamer boven te voorzien van een lichtgroene muur ter contrast met de andere wanden. Het bloemetjesbehang in de keuken had ze echter intact willen laten. Het huis zag er nu minder verloederd uit, maar de wc en het douchehok bij de gang moesten nog wel gerenoveerd worden.

Hanna keek op de klok van haar mobieltje. Gunnar was tien minuten te laat. Haar jeugdvriendin Rebecka had haar een nieuwe foto gestuurd. Ze was met haar gezin last minute naar de Canarische Eilanden gegaan. In het

voorjaar was Rebecka's zoon Joel dood aangetroffen op de parkeerplaats van Möckelmossen, en dat was meteen Hanna's eerste zaak geweest sinds ze terugverhuisd was naar Öland. Zij en Rebecka waren samen opgegroeid en het was vreemd geweest om haar na zoveel jaar weer te zien, zeker gezien de omstandigheden.

Hanna tikte op de foto van Molly op een strand met een ijshoorntje in haar hand. Het witte softijs was omlaaggedruppeld over haar hand en ze lachte. Joels kleine zusje leek beter om te gaan met het verlies dan zijn moeder. Meermaals had Rebecka Hanna in tranen opgebeld: 'Ik trek het niet meer.'

Maar op de een of andere manier had haar vriendin dat toch gedaan. Hun reis was niet alleen een manier om even van alles weg te zijn, maar ook een poging om de relatie met haar echtgenoot Petri te redden.

Een kwartier na de afgesproken tijd was het uiteindelijk Gunnar die de deur opendeed. Hij droeg een spijkerbroek en een roestbruin T-shirt. Het was uiteraard niet meer dan tien maanden geleden dat Hanna hem voor het laatst had gezien, maar dat was op een begrafenis geweest. Nu zag hij er een stuk opgewekter uit. Zongebruind en uitgerust. Zijn grijzende haar was kortgeknipt. Gunnar was een paar jaar jonger dan Lars, dus hij moest nog geen zestig zijn. Hij nam tegenover haar plaats.

'Sorry dat ik te laat ben,' zei hij.

'Dat geeft niet. Ik ben blij dat je gekomen bent.'

De serveerster haastte zich naar hen toe om hun bestelling op te nemen. Gunnar vroeg om een cola bij zijn pizza, dus koos Hanna hetzelfde, ook al had ze meer trek in een glas rode wijn.

'Wat zit je haar mooi,' zei Gunnar.

'Dank je.'

Op de begrafenis had Hanna halflang haar gehad, maar sindsdien had ze het kortgeknipt. Haar schuine pony was het langste gedeelte en reikte tot net boven haar jukbeen. Een aantal maanden geleden had iemand haar 'Brienne of Tarth' genoemd. Op dat moment had Hanna geen flauw idee gehad wie dat was. Er was uiteraard wel een overeenkomst in lengte, haar-kleur en kapsel, maar Hanna was minder breed. *Games of Thrones* had ze nog steeds niet gekeken.

‘Ik zag dat je tegenwoordig bij de politie van Kalmar werkt,’ ging Gunnar verder.

Hanna knikte. Er klonk geen verwijt in zijn toon, alleen nieuwsgierigheid. Maar over haar werk wilde ze het niet hebben.

‘Ik heb het onderzoeksrapport gelezen,’ zei ze.

‘Aha,’ zei Gunnar, en hij keek haar aan. Maar meer dan een lichte frons tussen zijn wenkbrauwen kwam er niet.

Het was zo’n frons waaraan je kon zien dat hij snapte over welk onderzoeksrapport ze het had.

‘Heb jij met Lars gepraat over wat er met Ester is gebeurd?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei Gunnar. ‘Ik heb het wel geprobeerd, maar dat wilde hij niet.’

Hanna slikte haar teleurstelling weg met een slok cola. Ze had spijt dat ze de wijn niet had besteld.

‘Wat doe je zoal tegenwoordig?’ vroeg ze.

Ze realiseerde zich dat ze hier eigenlijk mee had moeten beginnen. Koe-tjes en kalfjes. Dat ze zich als een normaal persoon had moeten gedragen die zich interesseerde voor anderen. Er dook een herinnering aan kerst-avond op. Ze hadden alle zes in de keuken gezeten: zij, Kristoffer, haar moeder, vader, oma en Gunnar. Hij was regelmatig bij hen komen lun-chen met kerst. Deze bewuste kerst had hij een gebreide trui met rendieren aangehad, en zij had hem mogen passen. Hij was helemaal tot aan haar kuiten gekomen.

‘Ik woon in een appartement in Norrliden,’ antwoordde Gunnar. ‘Ik kon niet op Öland blijven.’

Zelf was ze naar Stockholm verhuisd, maar na zestien jaar was ze terug-gekeerd. Ze gokte erop dat hij ook de nodige roddels te verduren had ge-kregen. Op een bepaalde manier was het voor hem misschien wel erger geweest, aangezien hij was gebleven en zelfs in Lars’ huis had gewoond. ‘Het huis van die moordenaar’, zoals ze het had horen noemen. Ze had zijn nieuwe adres niet kunnen vinden, alleen zijn telefoonnummer.

‘Werk je?’

‘Ja, in een bejaardentehuis. En Leticia en ik hebben een Russische toy genomen.’

‘Wat is dat?’

‘Een hondje.’

‘Betekent dat niet zoiets als “Russisch speelgoedje”?’

‘Inderdaad,’ grijnsde Gunnar.

De serveerster bracht hun pizza’s en gedurende een paar minuten richtten ze al hun aandacht daarop. Gunnar met aanzienlijk meer enthousiasme dan zij.

‘Is Leticia degene die je bij je had op de begrafenis?’ vroeg Hanna toen ze het gesprek weer op gang wilde brengen.

Gunnar had haar weliswaar voorgesteld, maar Hanna was de naam alweer kwijt geweest zodra ze hem had gehoord.

‘Ja.’

‘Vriendin, werk, hond. Niet slecht.’

Gunnar glimlachte en het verraste Hanna hoeveel pijn dat deed. Waarom was het haar vader niet gelukt zijn leven op orde te krijgen en te stoppen met drinken? Een nieuwe baan en vrouw te vinden? Dan had Ester nu nog geleefd. Een nieuw besef drong tot haar door: het feit dat haar vader eindelijk gestorven was, moest een bevrijding zijn geweest voor Gunnar, ook al zou hij het zelf nooit zo omschrijven. Hij was de enige persoon die gebleven was en echt had geprobeerd te helpen.

Algauw werd Gunnar weer serieus. ‘Het spijt me dat ik zo aarzelend overkwam toen je belde om me te ontmoeten, maar ik...’ Hij zweeg en zijn blik schoot opzij. Na een tijdje bleef hij ergens links van haar gezicht haken. ‘Ik heb mijn leven op de rit en ik had geen zin om weer omlaaggetrokken te worden.’

De woorden hadden net zo goed afkomstig kunnen zijn van Hanna’s broer Kristoffer. Zij en Kristoffer hadden elkaar niet meer gesproken sinds mei, toen ze hem gebeld had nadat ze Axel Sandsten, een vroegere vriend van hem, had ontmoet in verband met het onderzoek naar de dood van Joel. Axel was Joels vader en was een tijdje verdachte geweest. Een paar weken geleden had ze een bericht voor Kristoffer ingesproken, maar hij had haar niet teruggebeld. Ze had het onderzoeksrapport met hem willen bespreken. Ze had het er nog met niemand over gehad, behalve haar buurvrouw Ingrid.

‘Heb jij iemand?’ vroeg Gunnar.

‘Nee,’ zei Hanna.

‘Niet dat dat moet, hoor,’ vervolgde hij, toen hij haar reactie zag.

Hanna sneed een stukje van haar pizza af, maar liet het op haar bord liggen.

‘In Stockholm had ik een relatie,’ zei ze, ‘maar dat werkte niet.’

‘Nee, soms gaat het zo. Leticia en ik zijn nu bijna vier jaar samen.’

‘Wat leuk.’

‘Maar wij hebben ook zo onze problemen.’

Hanna kreeg de indruk dat hij het alleen zei voor haar. Dat ze eigenlijk net als dat stel waren, dat nu op de bovenverdieping zat om hun eenjarige jubileum te vieren. Dat was de indruk die ze had gekregen bij de begrafenis van haar vader.

‘Lars zou trots op je geweest zijn.’

Nu was het Gunnar die haar blik zocht, maar Hanna ging door met het snijden van haar pizza. Alles wat met haar vader te maken had voelde als één groot conflict. Het was niet bepaald nastrevenswaardig, dat een moordenaar trots op haar geweest zou zijn. Maar toch, tot haar twaalfde verjaardag was Lars een geweldige vader geweest. Hij had altijd klaargestaan om haar aan te moedigen. Het was de dood van haar moeder waardoor hij de controle verloren was.

‘Iets moet hij toch wel gezegd hebben?’ zei ze, waarna ze opkeek.

‘Over wat er gebeurd is, bedoel je?’

Hanna knikte.

‘Alsjeblieft,’ smeekte ze, toen ze zijn aarzeling zag. ‘Ik weet dat mijn vader het huis in brand heeft gestoken, nadat hij naar alle waarschijnlijkheid Ester doodgeslagen heeft. Maar ik moet weten waarom. Al dat geweld...’

Het lukte Hanna niet om door te gaan. De meeste sporen waren door het vuur uitgewist, maar Ester had twintig gebroken botten gehad.

Gunnar stopte het laatste stukje van zijn vesuvio in zijn mond en kauwde langzaam. ‘Ik hoorde hem een keer in een dronken bui zeggen dat hij hem beter niet...’

Gunnar zweeg en keek door het raam naar buiten. Een groepje tieners liep op straat voorbij. Ze lachten. Een van de meisjes zelfs zo hard dat ze steun moest zoeken bij een van haar vriendinnen.

‘Alsjeblieft,’ zei Hanna weer. ‘Wat zei hij?’

‘Dat hij hem niet in bescherming had moeten nemen.’

‘Wat bedoelde hij daarmee?’

‘Ik weet het niet zeker, maar...’

Gunnar draaide zich naar haar toe. Met zijn blik smeekte hij haar hem niet te dwingen om verder te gaan.

‘Je moet het vertellen,’ zei ze, bozer dan haar bedoeling was. Maar hij mocht nu niet stoppen met praten.

‘Er is maar één persoon voor wie Lars de gevangenis in zou gaan om hem te beschermen, nietwaar?’ zei Gunnar. ‘Op jou na dan.’

2

Het badpak was nog steeds vochtig en Lykke Henriksen begon te rillen toen ze het aantrok. Ze was vergeten het op te hangen toen ze het vanochtend had uitgespoeld. Elke morgen en avond nam ze een duik in de zeestraat. Het was maar een paar honderd meter om er te komen. Zwemmen was het enige wat de mist in haar hoofd kon verdrijven. Ze was weer vervallen in oude patronen, en het beviel haar niet, maar ze had behoefte aan controle. Alles stond op losse schroeven, en na deze rottag nog meer.

Lykke stak haar voeten in haar Crocs. Ze liep via de achterdeur naar de waslijn, knoopte de handdoek los en gooide hem over haar schouder. Ze draaide zich om en liep naar de zee. Het was acht uur en de zon streelde de horizon. Over ongeveer een halfuur zou hij weg zijn. Als ze zou willen, kon ze op deze manier wonen. Misschien kon ze haar appartement in Uppsala beter opzeggen en definitief hiernaartoe verhuizen, nu ze toch niet in aanmerking kwam voor een onderzoeksplek aan de universiteit. Maar wat voor werk moest ze dan gaan doen? De arbeidsmarkt stond niet bepaald te springen om een vierentwintigjarige biologe die gespecialiseerd was in vlinders.

Als om haar te treiteren steeg er een groot dikkopje op tussen de paddenlelies bij het lage stenen muurtje rond het terras. Het was een mannetjesvlinder, want hij was meer geel dan bruin. Hij fladderde een paar rondjes voor haar neus en verdween toen uit het zicht.

Lykke vervolgde haar weg naar het water. Ondanks het feit dat er geen muur of heg was aan de westkant, was het makkelijk te zien waar haar perceel ophield en waar het openbare terrein begon. Het gras van de ge-

meentegrond was pas gemaaid, terwijl dat van haar vrijuit had kunnen groeien sinds ze hier was aangekomen. Ze had zich er niet toe kunnen zetten het te maaien.

Voor de verandering was het bijna windstil, en de zon had de hele dag geschenen. Volgens het weerbericht was er koeler weer op komst. Dat was ook hoe de toekomst aanvoelde, als een naderend koufront. Het enige wat ze niet wist, was of deze storm erger zou zijn dan de storm die ze achter de rug had.

Toen Lykke de weg was overgestoken, draaide ze zich om en keek naar het huis. Als ze het verkocht, zou ze waarschijnlijk een jaar niet hoeven werken. Maar ze moest toch een baan hebben. Iets om de dagen en haar hoofd mee te vullen. En ze was er nog niet zeker van of ze in staat zou zijn het huis los te laten. Haar moeder was drie jaar geleden overleden en daarna was het huis in Grönhögen van haar geworden. Haar moeder zelf was er ook opgegroeid. Net als haar oma. Meestal verhuurde Lykke het via Airbnb, maar deze zomer had ze het voor zichzelf willen houden, terwijl ze zou bedenken wat ze ging doen. Ze had voor een paar duizend kronen een oude Skoda gekocht, omdat het te ingewikkeld was om het zonder auto te stellen hier, zelfs al waren er een kleine supermarkt, een restaurant en een bus naar het vasteland. Maar de bus ging niet vaak en je moest bovendien overstappen, en ze had er een hekel aan om zich onvrij te voelen.

Lykke legde de handdoek op een steen, stapte uit haar Crocs en waadde voorzichtig het water in. Bij de haven was een steiger, maar ondanks de vele stenen gaf ze er de voorkeur aan om hier te zwemmen. Een enkele keer ging ze naar de kalkgroeve. In haar jeugd zwom daar amper iemand, maar nu was het bijna altijd druk in de zomer. Het water was turquoise en diep en je kon er van de rotsen afspringen. Mensen schenen er alleen al heen te reizen om Instagramfoto's te maken. Op de zwemplek uit haar jeugd kon je tegenwoordig onmogelijk meer zwemmen, omdat alles was overgenomen door golfers. Ze stonden op het strand en sloegen de ene na de andere bal de verte in.

Hoewel de zon er de hele dag op had gestaan, was het niet gelukt om de zeestraat op te warmen. Het water kwam niet voorbij haar knieën, maar de kou verspreidde zich omhoog door haar lichaam en Lykke spande haar

spieren. Het water bleef hier tot ver ondiep en de stenen maakten het lastig om er verder in te gaan. De herinnering aan hoe ze het mes in de band had gestoken overrompelde haar, deed haar naar adem snakken. Het was moeilijker geweest dan ze had verwacht om er een gat in te krijgen, waarschijnlijk omdat ze zo bibberig was geweest, maar ze had het niet opgegeven voordat ze de lucht er sissend uit hoorde lopen.

Om de herinnering kwijt te raken haastte Lykke zich verder. Ze gleed weg en verloor bijna haar evenwicht. Haar voet kwam terecht op een scherpe steen, maar de pijn hield haar overeind. Ten slotte kon ze haar lichaam vrijwillig laten vallen. Na enkele aarzelende zwemslagen dook ze onder het wateroppervlak.

Nu verwelkomde ze de kou. Hij wiste alles uit.